

3. *Ændring af lovforslagets §§ 84-86 og 114 om betaling for ophold på plejehjem m.v.* Arbejdsgruppen foreslår, at bestemmelserne forenkles til blot at være en hjemmel for socialministeren til at fastsætte regler om disse spørgsmål. Begrundelsen er, at arbejdsgruppen ikke finder behov for at fastsætte så detaillerede regler om lomme penge og betaling, men at der må være grundlag for en forenkling af reglerne, der i videst muligt omfang bør være cirkulærestof som lovforslagets øvrige betalingsregler.

4. *Ændring af lovforslagets § 144 om uddannelseskra v for hjemmehjælper e.* Arbejdsgruppen finder reglen overflødig, idet der efter lovforslagets § 14 er hjemmel til at fastsætte regler om uddannelse.

5. *Endvidere henstiller arbejdsgruppen, at det overvejes, om det er muligt at flytte kompetencen i lovforslagets § 42, stk. 3, om etableringssager til det sociale udvalg.* Begrundelsen er, at reglen om, at revaliderings- og pensionsnævnet skal træffe afgørelse, kan give anledning til dobbeltbehandling og til forlængelse af sagsbehandlingstiden. Når arbejdsgruppen ikke direkte foreslår en ændring af reglen, er grunden, at der er tale om relativt få sager, og at der normalt kræves sagkyndig bistand ved behandlingen.

Bemærkninger til arbejdsgruppens forslag. Ad 1.

Der kan henvises til svaret på udvalgets spørgsmål 178, hvori det er anført, at socialministeriet ikke har ment at kunne tiltræde forslaget om ophævelse af kravet om godkendelse af revaliderings- og pensionsnævnet, idet der i realiteten er tale om en „social invalidepension“, der ydes efter en ganske konkret vurdering af den enkelte ansøgers behov. Der vil kun i meget begrænset omfang kunne fastsættes retningslinier, netop fordi der er tale om undtagelsestilfælde, hvor ansøgerens helt individuelle forhold er afgørende for, om hjælpen bør ydes.

Ad 2.

Såvel daghjem som dagcentre er ret nye institutionstyper. Dette er baggrunden for, at almindelige retningslinier for betalingen

ikke findes, men samtidig årsagen til, at der betales efter vidt forskellige retningslinier i de enkelte kommuner. § 78, stk. 2, er netop indsat for at skabe mere ordnede betalingsforhold. I øvrigt er det kun hensigten at give visse fælles retningslinier for de ydelser (kost, forskellige behandlinger), betaling kan beregnes for. Der vil derimod ikke blive fastsat bestemte betalingstakster.

Ad 3.

Når ministeriet ikke har kunnet tilslutte sig arbejdsgruppens forslag om ændring af betalingsreglerne for ophold på alderdoms- og plejehjem, er begrundelsen, at pensionisterne udgør en gruppe, som efter pensionslovgivningen har et juridisk krav på udbetaling af en fast ydelse, som i givet fald vil kunne gennemtvinges ved domstolens hjælp. Efter bistandslovforslaget skal pensionisterne — som efter omsorgsloven — ved optagelse på en institution have udbetalt en del af det faste pensionsbeløb til personlige fornødenheder, medens den øvrige del anvendes som betaling for ophold på plejehjemmet. En sådan ordning kræver udtrykkelig lovhjemmel og kan ikke overlades til fastsættelse i et cirkulære, som er en forskrift til et administrativt organ.

Ad 4.

Det har erfaringsmæssigt vist sig svært alle steder at finde forståelse for, at huslige arbejdsopgaver i hjemmet udgør et fag, der kræver uddannelse, og det må derfor befrygtes, at kravet om obligatorisk uddannelse vil blive illusorisk, hvis der ikke skabes udtrykkelig lovhjemmel for fastsættelse af en tidsfrist for uddannelseskra vets fuldstændige gennemførelse. I øvrigt henvises til svaret på udvalgets spørgsmål 62.

Ad 5.

Reglen i § 42, stk. 3, bygger på socialreformkommissionens forslag. Det anføres i betænkningen, at etableringssager ofte kræver specialkundskab, som må søges i socialcentret, og at det kan befrygtes, at de sociale udvalg vil vige tilbage for at bevilge de i visse tilfælde betydelige engangsbeløb. Ud fra disse hensyn og ud fra forudsætningen om, at der i de enkelte kommuner vil være få sager af denne art, således at det er be-